

Erol TOKTA

GEÇ Mİ KALDIM?

Ali'nin gözlerinin içine bakarak "Hep böyle yapıyorsun!" diye bağıyordu Belgin. Sinirliydi. Öfkesi, sesine yansyordu.

— Bu sende alışkanlık olmuş artık. Burada, bu caddenin ortasında, bu yağmurun altında yarım saatten fazladır seni bekliyorum. İliklerime kadar ıslandım. Verdiğin sözde neden durmuyorsun?

Belgin'in öfkesi ağlamaya dönüşmüştü. "Amma yanlış düşünmüşüz!" diyorlardı.

Bugün birlikte tiyatroya gideceklerdi. Biletleri almışlar, tiyatronun az ilerisindeki köşede buluşmayı kararlaştırmışlardı. Ama Ali yine geç kalmıştı. Belgin de inat etmiş onu beklemişti. Sıkıntılıydı. Ali, bu huyundan bir türlü vazgeçmemişti. Her zaman bir saat ve bir yer belirleyerek buluşmaya karar veriyorlar, fakat Ali hiçbir zaman belirlenen saatte orada olmuyordu. Kendisine de kızılıyordu Belgin. Öyle ya, bir değil iki değildi. Ne diye bekleyip duruyordu?

— Bir daha beni bekletmeyeceksin. Çünkü seni bir daha asla beklemeyeceğim.

Ali,

— Otobüs gecikti... Üstelik trafik de çok sıkıştı... Yetişemedim... gibi sözlerle kendini savunmaya çalışıyordu. Aslında kendisi de biliyordu alacağı cevabı... "Madem öyle bir önceki otobüse binebilirdin... Ben nasıl belirlediğimiz saatte burada hazır olabiliyorsam, sen de hazır olabilirdin!" Belgin bunları söylerken Ali, eğer isteseydi tam zamanında buluşma noktasına gelebileceğini kabul ederek, utanarak dinliyordu.

Her şeyi son ana bırakmak gibi bir huyu vardı da Ali'nin. Okul servisine son dakikada biner, çoğu zaman da gecikir, servisi bekletirdi. Bazı arkadaşları, günü gününe derslerine çalışırken o, nasıl olsa daha sınava zaman var diyerek ders çalışmayı sürekli ertelerdi.

En iyisi susmak ve Belgin'in sitemlerini sineye çekmekti...

Tiyatrodan içeri girerlerken Belgin'e baktı. Titriyordu. Belli ki çok üşümüştü. İçi sızladı Ali'nin. Başını öne eğdi, ancak arkadaşının duyabileceği bir sesle "Özür dilerim!" dedi.

— Özür dilerim... Haklısın, bu bende artık bir alışkanlık hâline gelmiş. Biliyorum. Sana söz veriyorum, huyumu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Belgin sinirli ve kırgın bir ifadeyle Ali'nin yüzüne baktı.

— Bu huyundan vazgeçmek zorundasın. Geç kalma huyun sana ve başkalarına zarar veriyor. Bir daha beni bekletmene izin vermeyeceğim.

Ali bir kaç gecikmenin arkadaşını bu kadar üzeceğini hiç düşünmemişti. Tekrar fısıltıyla “Özür dilerim...” dedi.

Bu arada salonun kapıları açılmış, izleyiciler içeri girmeye başlamıştı.

— Haydi, içeri girelim, dedi Ali.

Oyunun başlamasına on beş dakika vardı...